

א שבת
אכל הרצי הקדוש
מליז'ענסק
שבת סליחות פ' נצבים וילך

* איך לעשות להתנהג ולילך בדרכי השם יתברך *

בשבת ויום טוב

לפ"ק

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק

0747-962-372

הערות והארות, תגובות ועובדות בעיני ליזענסק נשמח לקבל במייל nelizensk@gmail.com

אלול בתורת החסידות

הרבי כותב שאלול זה ר"ת איך לעשות להתנהג ולילך בדרכי השם יתברך. ומבאר שהאדם צריך להתבונן במעשיו שיהיו על פי תורה ושלא יגרמו לו לעזוב את לימוד התורה ולשפר את המידות עלפי מה שמלמדים אותנו ספרי המוסר, ומסיים בזה הלשון: כל זמן שאדם בעוה"ז צריך האדם שימור ולהתחזק תמיד בדביקות ושלמות בלי הפסק, ולדבק עצמו בדבק טוב כל הימים.

ובליקוטי שושנה מביא הרבי ביאור נפלא מהו דרכי השם תברך והבאנו את כל הדברי תורה בשלימות למען יהגה בו הלומד בלשונו הק'. וכמו שמובא להלן בפירוש צריך לזכור כי הרבי קורא לכל אחד צדיק ולא רק ליוצאי דופן הלובשים צבעונים או שיש להם עוצמה להקרא צדיק, וכדאי מאוד ללמוד את הדברי תורה הזו כמה פעמים כדי להפנים ולדעת איך לעשות להתנהג ולילך בדרכי השם יתברך. וזה לשונו הק':

כי נר מצוה ותורה אור. לכאורה הוה ליה למכתב כי מצוה נר, כמו בסיפא דקרא ותורה אור. אך הענין הוא דאדם הרוצה לעשות מצוה בשלימות, צריך מתחילה לקדש עצמו, להיותו שלם במידותיו כמו הגאווה והקנאה והשנאה והכעס וכדומיהן בכל המידות, אז לפי שלימות המידות שבו, כן יהיה ערך המצוה בשלימות, ובלתי אפשרי שתהיה המצוה שלימה מכל סיג, כי אם שיהיה שלם בכל מידותיו, וזו שאמרו חז"ל שכר מצוה מצוה, דהנה אמרו ז"ל "הבא לטהר מסייעין אותו", והפירוש הוא "הבא לטהר", דהיינו שמתקן את מידותיו כראוי, "מסייעין אותו" עיקר הסיוע שיזכה לעשות המצוה בשלימות. והמידות המה נקראים שכר מצוה, שעל ידם אדם זוכה למצוה, וזהו "שכר מצוה" המה המידות הגורמים לעשות מצוה מה בא על ידם? ומפרש "מצוה", שהקב"ה מזמן לידו מצוה לעשותה, כיון שהוא מוכן במידותיו וכנ"ל, הבא לטהר מסייעין אותו.

וזהו "מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה", דהנה אנחנו צריכין לדבק עצמינו במדותיו ית"ש, ולכאורה איך שייך יראה אצל הבורא ב"ה שנהיה אנחנו מתדבקין במדת יראתו, והלא הוא שלם בכל מידותיו ואיך מצינו אצלו ית' יראה. הענין הוא, דאנחנו בני אדם אנו בעלי חסרונות, וכל דבר הנחסר לאחד שואל מחבירו, ולא כן הבורא ב"ה שהוא שלם במידותיו ואין שייך בו שום שאלה, כי אם היראה של אדם, שזה חפצו ית"ש שיראה האדם מפניו, ומקבל השי"ת ב"ה את היראה מהאדם בדרך שאלה דהדרא בעיניה, ומחזיר לאדם היראה וגם שכרה, הוא המצוה שיעשה בשלימות בהזדמן השי"ת לידו מיד לעשותה, ונמצא הכל נכון, שמצינו יראה אצל הבורא גם שאלה שניהם כאחד. וממילא מובן פירושו "מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה", דיראה הוא אצל הבורא בדרך שאלה, והיראה היא גם כן אחת מהמידות הטובים הצריך להמצוות, כי מצוה בלא דחילו לא פרחת

לעילא, וזה שכרו שהשי"ת מחזיר לו יראתו וגם מזמן לו מצוה לעשותה בשלימות, כנ"ל שכר מצוה מצוה.

וזהו כי נר מצוה שמתחילה צריך להיות נר דולק, דהיינו שיתקן מידותיו, ועל ידי זה מזדכך נשמתו, נר ה' נשמת אדם, ואחר כך זוכה למצוה שיעשנה בשלימות, "ותורה אור" רצה לומר שהתורה הוא היפך זה, שעל ידי התורה יזכה לאור גדול שישפיע עליו השי"ת ב"ה. וזהו "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו" כו', ורש"י ז"ל פירש שמתחילה נקרא תורת ה' ואחר כך נקרא תורתו עיין שם,

ולפי דברינו יבואר היטב תוכן הדברים, דהעיקר הוא המידות שעל ידם יזכה האדם לתורת ה' ומצוותיו לעשותם בשלימות, ואילולי שיתקן מידותיו ובצירוף לזה היראה שהיא גם כן אחת מהמידות, אין תורה ומצוות נעשין בשלימות. וממילא יובן פירוש "כי תורת ה' חפצו" רצה לומר כשיחפוץ האדם שיזכה לתורת ה', דהיינו לשם ה' לעשותה בשלימות, "ובתורתו יהגה יומם ולילה" צריך מתחילה להגות יומם ולילה בתורתו, הם המידות שלו שהם אינם כתובים בתורה, כי אם שהם תורתו של אדם, על ידם יבוא ויזכה לתורת ה'. וזהו "קומי אורי כי בא אורך", הקב"ה אומר לישראל אז תקום את אורי, היינו תורתו, "כי בא אורך" פירוש אחר אשר תקנת את אורך, היינו מידותיך שהם תורת האדם כנ"ל.

או יאמר קומי אורי וכו', על דרך שאמרו חז"ל שאמר הקב"ה נרך בידי ונרי בידך אם אתה משמר את נרי אני משמר את נרך כו', וזהו "קומי אורי" פירוש ראה שתעמול בתורה להקימה על קיומה, "כי בא אורך" כלומר כי כבר יש לך אורך שהיא הנשמה, ותרויח עוד בזה "וכבוד ד' עליך זרח", שעל ידי שתקים את אורי, ישוב האור עליך ויזרח לך אור גדול.

והנה הצדיקים ההולכים בתורת ה' לשמה, ובהקדימם לתקן מידותיהם בטבע כנ"ל, הכח בידם להשפיע טובות הרבה לעולם, וכולם יתברכו מברכות פיהם הקדושים, וזהו "השמים מספרים כבוד אל" כו', כי ידוע למה נקרא שמם שמים, אש ומים, דהנה האדם צריך לעבוד לו ית' ולתקן את הד' יסודות שבו, הם ארמ"ע, והנה יסוד העפר הוא קל לאדם לתקן יותר מהשאר, דתיקון יסוד העפר הוא שיחשוב שפלותו תמיד, איך הוא יסודו מעפר וסופו לעפר, ועל ידי זה ייכנע לבבו מאד,

אך לפעמים יש בני אדם שהם מחשבים שהם שפלים כעפר, וכמחשבותם כן הוא באמת, שהם כמו עפר, שאין בהם שום לחלוחית יראה והם גוש עפר, ואין זה מתקן מידותיו ויסודותיו, וזה הוא המהרס יסודו, אך ורק שמתחילה צריך לעמול בתורת ה' לשמה ולקיים מצוותיו בשלימות, ואחר כך יהיה כעפר, לבל יתגאה לבבו בעבודתו,

ולכן אנו מתפללין "ונפשי כעפר לכל תהיה" וסומכין לזה תיכף "פתח לבי בתורתך", וזה הוא ב' דברים בסוגר אחד, דהיינו שצריך שיהא לבו פתוח בתורה

ושיהא מוחזק בצדקתו ואף על פי כן יבין שהוא כעפר. וזהו שאמר הלל הזקן עליו השלום "אם אני כאן" כו', רצה לומר "אם אני" שאני שפל מאד באין ערך, "כאן" וזכיתי לשמוח בשמחה, "הכל כאן" ממילא מן המוכן הוא לכל להיות כאן לשמוח בה', נמצא שכלל שניהם כאחד, שהבין שהוא צדיק שאמר אם אני כאן, והבין שהוא שפל מאד באמרו הכל כאן להורות שהכל מוכנים יותר למדריגה הזאת יותר ממנו, מחמת שהיה שפל בדעתו.

נחזור לענינינו, שיסוד העפר הוא קל להחזיק בו, גם יסוד הרוח, כי רוח בני אדם העולה היא למעלה, כי כך הוא הטבע, ועיקר היסוד אש, הוא החמימות והזריזות במצוות ה', ויסוד המים הוא התורה לשמה, וכשיזכה האדם לתקן ה' יסודות אלו שהם אש ומים, דהיינו זריזות וחמימות ביראת ה' וגם בתורה הקדושה, המה "מספרים כבוד אל" הם מאירים לכבוד אל, הם העולמות העליונים, "ומעשה ידיו מגיד הרקיע", "מעשה ידיו" הם ההשפעות שהם מעשי ידיו של הקב"ה, "מגיד לשון המשכה", "הרקיע" רצה לומר הצדיק הזה שעושה מעשים דקים רוחניים במחשבותיו ודביקותיו, הוא ממשיך את ההשפעות לעולם, רקיע הוא מלשון ריקועי פחים, והצדיק הזה הוא מוחזק בצדקותיו שלא ימוט לעולם, ולא יפסוק לעולם מהדביקות ומהאש החמימות והתלהבות שבו,

וזהו "ולא כבו הגשמים אש של עצי המערכה" פירוש הצדיק הזה שהוא מעריך עצמו במערכת אש, לדבק עצמו בעץ החיים היא התורה הקדושה, עץ חיים היא למחזיקים בה, בלתי אפשרי שיכבה את האש שבו שום גשמיות שבעולם, שלא ימוט לעולם מסיבות הגשמיות שבעולם. והשם הטוב יזכנו להיותנו דבקים בעץ החיים במערכה גדולה של אש והתלהבות באהבתו ית"ש עד עולם. אמן כן יהי רצון.

הרבי בכתב ידו הק'. כתב הנהגות אשר יעשה האדם כל השנה ובפרט בחודש אלול
א. הראשון צריך האדם ללמוד גמרא ופירש"י ותוס' ומפרשים כל אחד לפי השגתו והפוסקים אחריהם, ומתחילה ילמוד שולחן ערוך אורח חיים, וצריך להתפלל להשם יתברך שיבוא על האמת, כי חטאת נעורים של האדם הראשון מסטין עיניו שלא יראה. **ב.** אלה הדברים צריך ליזהר: **מחנופה, ומשקרים, וליצנות, ולשון הרע, וקנאה, ושנאה, ותחרות, וכעס, וגאווה, ומלהסתכל בנשים.** **ג.** ויזכור תמיד יום המיתה, וכשילמוד גמרא או שאר ספרים לא יפסיק, שלא יעבור על דברי חז"ל שדרשו על הקוטפים וכו'. ויתפלל להשם יתברך שילמוד תורה לשמה

ד. ויעסוק באימה וביראה באיזה ספרי מוסר בכל יום, בראשית חכמה ושל"ה וחובות הלבבות: **ה.** צריך האדם לזכך גופו ונפשו בלימוד כנ"ל בלימוד הגמ' ותוס'. גם דברי אגדה שבגמרא המה מסוגלים מאד לזכך נשמתו: **ו.** וישמור עצמו מעבירות מהרהורים רעים בכל אופן ואופן: **ז.** וישמור עצמו מלשנוא שום אדם מישראל, **ח.** לא יטיל אימה יתירה בתוך ביתו, ולא יקפיד שום הקפדה בתוך ביתו, ואם יהיה לו שום הקפדה על שום אדם או על דבר אחד, יזכור מיד חטאת נעוריו ויאמר בלבו אין זה כי אם עוונותי הביאוני לידי הקפדה זו. וכן בכל דבר יזכור חטאותיו ועל ידי זה יוכנע ויושבר כח היצר הרע:

פיעור בספה"ק נועם אלימלך

הרבי בספרו הקדוש מלמד אותנו הליכות חיים על פי התורה, ואפילו שיש אנשים חזקים בתעמולה ומושכים את לב האנשים להנהגות שלא על פי דרך השם וטוענים שדווקא הם ורק הם יראי השם ורק הם יודעים ומתנהגים בחסידות, לכן הקפיד הרבי לחזור ולשנן דרכי עבודת השם, ובכל פרשה ופרשה מעלה דרגה ומסביר ומוסיף עוד חיזוק והנהגה נכונה בחיי היום יום שלב אחרי שלב בדרכי התורה והחסידות.

בפרשת נצבים וילך אין דברי תורה בספה"ק של הרבי. וחשבתי שבשבת האחרונה של השנה ערב ראש השנה שאנו מיחדים שם השם ביחוד. סליחות, הכנה לתפילת ימים נוראים, התחדשות קבלת המלכות כהלכות ראש השנה יום הדין. כדאי ללמוד ולשנן דבר תורה של הרבי כדלהלן. שבו מלמד אותנו הרבי בסדר נפלא מאוד ומסכם דרך האמת בדרכי השם. בתפילה בתורה ובמידות טובות וברכת חיים ארוכים ושפע קודש בהרחבה גדולה לכלל ישראל. ונכתב ונחתם בספרן של צדיקים גמורים לחיים טובים ארוכים לשמחה ולשלום

משנה בבא בתרא בפרק יש נוחלין ומנחילין כו', נ"ל על דרך הרמז, דמה ששאלו ישראל "היש ה' בקרבנו אם אין", פירוש ששאלו באיזה עולם תהיה עבודתם, דהנה יש שעולם אחד נקרא "יש" ועולם אחד נקרא "אין", דאיתא "לא כשאני נכתב אני נקרא, נכתב ביו"ד ה"א ונקרא באדנ"י", והקריאה הוא שם אדני נקרא "יש" שהוא הנגלה, והשם הויה ב"ה נקרא "אין" שהוא נסתר. וזהו "אתה הוא אחד קודם שנברא" כו', "אתה" הוא נגלה ו"הוא" נסתר, וצריך האדם להיות עבודתו על ידי שם אדנ"י שמשם יבוא להשם הוי"ה ב"ה.

וזוהו דאיתא בגמרא "מיום שנברא העולם לא היה אדם שקרא להקב"ה אדון עד שבא אברהם אבינו עליו השלום וקראו אדון", ולכאורה מה חידש אברהם אבינו דוקא בשם אדון. אך האמת שדבר גדול חידש, שמתחילה לא היה עבודתו כי אם עד שם הוי"ה ב"ה, ובא אברהם וקראו אדון, היינו כנ"ל, ולימד שצריך אדם לילך מתחילה על ידי שם אדנ"י ומשם יבוא להשיג השם הוי"ה ב"ה. ושני השמות הללו נקראים יראה ואהבה, השם אדנ"י הוא נקרא יראה, והשם הוי"ה ב"ה הוא אהבה, וצריך האדם לבוא מן היראה אל אהבה, והיינו שחידש אברהם אבינו עליו השלום שקראו אדון, דהיינו שהשכיל בחכמתו היחוד שם אדני בהשם הוי"ה ב"ה. וזהו "מרגלית טובה היתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו עליו השלום", היינו שמן הצוואר יוצא הדיבור וזהו שם אדנ"י כידוע, וזהו זכור ושמור, וזהו "אילו שמרו ישראל שני שבתות", היינו השני עולמות הנ"ל ליחדם, "מיד היו גגאלין". וזהו **"ביום השבת שני כבשים"** כו', "כבשים" הוא לשון מעלה ומדריגה כמו עלה בכבש, כי הנקודה אינה מעכבת הפירוש, והיינו כנ"ל שצריך האדם לעלות בשני המדרגות, והיינו לייחד שני עולמות הנ"ל, "בני שנה" דשנה היא גימטריה ספירה, ששני העולמות באים אל האחדות בספירה אחת, והיינו "תמימים", ושני

עשרונים", דכל אחד כלול מעשר, ועל ידי זה פועל הצדיק "סולת" היינו השפעה נקיה, "מנחה" רצה לומר שעושה נחת רוח להבורא ב"ה שגורם השפעה למעלה בעולמות העליונים, "בלולה בשמן", דכתיב טוב שם משמן טוב, רצה לומר דהצדיקים מהפכים מידת הדין למידת הרחמים על ידי אור תורתם, דאור נקרא שמן, והיינו שלומדים תורה לשמה ומעלים אורות גדולים על ידי לימודם,

וזהו "טוב שם" רצה לומר זה שהשם נעשה טוב שנהפך לרחמים, הוא על ידי "שמן הטוב" הוא התורה והאור העולה על ידי הצדיקים, וזהו בלולה בשמן היינו שיהא כלול באור התורה. וזהו **יש נוחלין ומנחילין** רצה לומר אותם הצדיקים ההולכים במדריגתם על ידי עולם הנקרא "יש", "נוחלים" רצה לומר שהם נוחלין מלמעלה השפעה להמשיכה למטה, "ומנחילין" היינו שהם גורמים השפעה למעלה בעולמות עליונים על דרך ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים. ומפרש המשנה "נוחלין ומנחילין הבנים את האב" היינו ישראל הצדיקים הנקראים בנים למקום והוא אבינו, אנו מנחילין אותו ית"ש השפעה למעלה, "והאב את הבנים" והוא נותן לנו השפעה למטה. וזהו "וממדבר מתנה" כו', דהיינו שצריך הצדיק לעשות עצמו כמדבר ואז ניתן לו התורה במתנה, "וממתנה נחליאל" רצה לומר שמנחיל התורה לאל ית', "ומנחליאל במות" רצה לומר על ידי זה נותן השפעה למעלה בעולמות העליונים, "ומבמות הגיא" פירוש שממשיך השפעה למטה, "והאחין מן האב" פירוש שגם זה גורם השפעה כשיש אחדות בין ישראל, ו"אחין" הוא מלשון מאחה, "מן האב" פירוש על ידי שאב אחד לכולם, על ידי זה יש להם אחדות גמור,

ויש נוחלין ולא מנחילין, דאיתא בגמרא אורך ימים בימינה כו' אלא העוסק לשמה יש לו גם אורך ימים והעוסקים שלא לשמה עושר וכבוד לבד, והיינו שהוא על כל פנים גורם השפעה למטה, אבל לא למעלה בעולמות עליונים, ועיקר עסק התורה הקדושה צריך להיות לשמה, שעל ידי זה יוכל לבוא לדעת את ה' ולהכיר גדולותיו ונפלאותיו ולהדבק עצמו באלקות, וזהו "וידבר כו' את כל הדברים לאמר אנכי" כו' רצה לומר שהש"י ב"ה אמר לנו "כל הדברים", היינו כל התורה כולה, כדי "לאמר אנכי ה' אלהיך", פירוש שעל ידי התורה יהיה יכול לומר אלקותו לנו, ובכל זה התירו לנו חכמים קצת ואמרו לעולם ילמוד אדם כו' שמתוך כך יבא לשמה, ששורש היסוד והעיקר הוא לשמה כדי להשיג אלקותו ית"ש,

ומה שאמרו שמותר ללמוד שלא לשמה, הוא כדי שלא ילך האדם בטל לגמרי חלילה וישועמם, וזהו "שמע בני מוסר אביך" רמז בזה העסק בתורה לשמה, והאיך הוא הדרך ללמדה לשמה? ומפרש שיהא התורה כשתלמוד אותה למוסר לך, שתייסר ותוכיח אותך שתלמוד לשמה ובדביקות, ועל ידי זה הוא נקרא בן לאב הוא הבורא ב"ה, "ואל תטוש תורת אמך" רצה לומר על כל פנים אל תעזוב את התורה לגמרי חלילה, ולמוד אפילו שלא לשמה שזה נקרא בשם נוקבא, שאינו אלא מקבל ולא משפיע. וזהו "יש נוחלין ולא מנחילין הבן את האם" היינו הלומד שלא לשמה הנקרא בשם נוקבא, שזה אינו אלא נוחל השפע למטה וכנ"ל.

סיום השנה סיום לימוד תרי"ג מצוות. עבידנא יומא טבא לרבנן ולבני משפחתם

השבת האחרונה של השנה היא סיום השנה. שהרי כך לימדו אותנו חז"ל לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שמו"ת. שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור משלימים לו ימיו ושנותיו. ואם כן השבת האחרונה של השנה אפשר לומר עליה סוף השנה כי בשבת הזמן של השלמת הפרשיות. **ובשבת זו קוראים פרשת וילך שבה משלימה התורה הק' את תרי"ג המצוות.** מצוות הקהל השייכת גם לנשים, ומצוות כתיבת ולידע ולהשכיל בתורה השייך רק לבני ישראל. **ומובא בבית יוסף הלכות ברכת התורה.** שיש שני חלקים בלימוד התורה. א. דברי תורה. שבזה גם מצווים הנשים לדעת את המעשה אשר יעשון, יראת שמים, ולשמור את מצוות התורה השייכים להם. ב. מצוות לימוד התורה יומם ולילה להבין אותה בעומק עד כדי כך שאפילו בסיום הלימוד חמש שעות רצופות חייבים להמשיך לחשוב ולחפש ולהתעמק במה שלמדו וצריך ללמוד תורה גם בדרך, וכשהולכים לישון, וזה המצווה רק לבני ישראל. **ולכן השבת שאנחנו מסיימים ללמוד את המצוות הרי זה סיום ושמחת תורה של הנשים בני הבית שלנו.** ואמרו חז"ל עושים שמחה לגמרה של תורה ואשה בעלה משמחה. וראוי לשמוח ולשמח בשבת זו ויקויים בנו נסיים השנה בשמחה ובטוב לבב אכ"ר.

ונביא סיכום של שתי מצוות אלו מספר החינוך:

מצוה תרי"ב. בקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרף אשר בשעריך למען ישמעו וילמעו ילמדו ויגראו את השם אלו קיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת:

משרשי המצוה. לפי שכל עקרון של עם ישראל, היא התורה, להיות זוכין לחיי עד, תענוג נצחי שאין למעלה הימנו בנבראים, ראוי שיקהלו הכל יחד בזמן אחד מן הזמנים לשמע דבריה, ולהיות הקול יוצא בתוף כל העם, אנשים ונשים וטף לאמר מה הקבוץ הרב הזה שנתקבצנו יחד פלנו? ותהיה התשובה, לשמע דברי התורה שהיא כל עקרנו והודנו ותפארתנו, ויבואו מתוף פה לספר בגדל שבחה והוד ערפה ויכניסו הכל בלבם חשקה, ועם החשק בה ילמדו לדעת את השם ויזכו לטובה, וישמח השם במעשיו, וכענין שכתוב וילמעו ילמדו ויגראו את יי. ונוהגת מצוה זו, בזמן שישראל על אדמתם. בין איש בין אשה. זאת המצוה עמוד חזק וכבוד גדול בדת.

מצוה תרי"ג. לכתב כל אחד ספר תורה לעצמו – שנוצטוינו להיות לכל איש מישראל ספר תורה, אם כתבו בידו הרי זה משבח ונאהב מאד, וכמו שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדו את בני ישראל, פלומר כתבו לכם תורה, שיש בה שירה זאת.

משרשי המצוה, לפי שידוע בבני אדם שהם עושין כל דבריהם לפי ההכנה הנמצאת להם, ועל פן צוננו ברוך הוא להיות לכל אחד מבני ישראל ספר תורה מוכן אצלו שיוכל לקרות בו תמיד, למען ילמד ליראה את השם, **וידע וישכיל** במצותיו היקרות והחמודות מזהב ומפז רב. ונוצטוינו להשתדל בזה כל אחד מבני ישראל, וגם למען יקראו בספרים חדשים כל אחד ואחד מישראל, פן תקוץ נפשם בקראם בספרים הישנים שיניחו להם אבותיהם.

ודע בני, שאף על פי שעקר החיוב דאורייתא אינו רק בספר התורה, אין ספק שגם בשאר הספרים שנתחברו על פרוש התורה, יש לכל אחד לעשות מהם כפי היכלת, מן הטעמים שאמרנו, וזהו דרך כל אנשי מעלה יראי אלוקים, לקבוע מדרש בביתם, ספרים רבים, כבכרפת השם אשר נמו להם. ונוהגת בכל מקום ובכל זמן בזכרים, שהן חייבין בתלמוד תורה, וכל המקנים אותה יקנה ברוך ויחפם הוא ובניו, וכמו שכתוב כתבו לכם את השירה הזאת ולמדו את בני ישראל. הדרן עלך תרי"ג מצוות והדרך עלן ולא תתנשי מינן. תחל שנה וברכותיה.

בית הכנסת תפארת ישראל
שד' דבורה הנביאה 4 קרית גת

בעזה"ת. ערב ראש השנה תשפ"ד

דרשת

שבת שובה

**בעזה"י כמידי שנה בשנה כבוד מורינו ורבינו מורה ודאין
בעירינו פה מפיק מרגליות בנש"ק**

הגה"ח רבי נח גד ויינטראב שליט"א

רב ור"מ בבית מדרשינו * וראש כולל חצר הקודש ליזענסק

**ידרוש בהלכה ובאגדה בטוב טעם ודעת ועומק
ההבנה בענייני ואופני מצוות התשובה וביאור שרשי
מצוות התשובה במשנתו של הרבי הנועם אלימלך**

ביום שבת קודש פרשת האזינו ח' תשרי

בשעה 5.30 אחר הצהריים

• לא נבראו שבתות וימים טובים אלא כדי שיעסקו בהם בתורה •

בברכת הרוצה בתשובה

הגבאים

**נ.ב. את שיעורי כבוד מורינו ורבינו הרב שליט"א אפשר להוריד ולשמוע בקול הלשון
ואת דרשות התשובה באמצע השבוע אפשר לשמוע בקו רשת שיעורי תורה ליזענסק**

0747-962-372